

Op basis van de terugkoppelingen van eerdere deelnemers, stelden wij onderstaand verslag op.

Tijdens mijn lange treinreis van afgelopen maandag had ik mij meerdere keren afgevraagd in wat voor avontuur ik terecht ging komen. Kon ik nog terug? Neen, dat zou laf zijn. Op het busstation van Leeuwarden begon ik om mij heen te kijken. De kans was immers groot dat mijn aanstaande trainingsmaten in dezelfde bus stapten, op weg naar de pont in Holwerd. Ik had echter geen idee waar ik op moest letten. Hoe ziet een academicus er uit die zijn baan aan het verliezen is en nu in een outplacementtraject zit? Of een ambitieuze dertiger die aan het worstelen is met zijn razendsnelle start, maar inmiddels met partner en kind in een andere wereld gedwongen lijkt te worden en door zijn werkgever in de gelegenheid is gesteld zich te gaan bezinnen? Of die professional die om een of andere onbekende reden dreigt te stagneren in haar loopbaan? Ik bleef speuren, maar de waarheid was dat ik er niet achter kwam.

Vanaf het moment dat ik om 09.30 uur de pont opliep, kon ik niet meer terug. En dat wilde ik eigenlijk ook niet meer. Het was net of de zeelucht, de wind en de vogels mij het vertrouwen gaven de dagelijkse dingen voor een tijdje los te laten en dat was dan ook wat er gebeurde vanaf het moment dat de overtocht begon.

Op het eiland werd ik opgewacht door een taxichauffeur. Pas toen ontdekte ik wie mijn collega's voor een week zouden zijn. De sfeer in de taxibus was onwennig. Terwijl we over het eiland snelden (geen verkeerslicht te bekennen en files, wat zijn dat?) en mijn ogen het weidelandschap opnamen, probeerde ik een houding te vinden. Nog voor mij dat lukte waren wij al gearriveerd. Midden in het dorp Hollum bleek een hotelletje verstopt te zijn. Er stonden drie kerels voor de deur op het kleine terras. Een voor een werden we verwelkomd. Het leek Villa Felderhof, maar dan anders...

Binnen zag het er uitnodigend uit. Na een kort welkomstwoord werden we naar onze kamers begeleid: "over een kwartier beginnen we echt". Ik keek om mij heen. De kamer was gezellig, de badkamer prima en het bed bleek fantastisch te liggen! Nou ja, dat klopte dus alvast. En toen begonnen we dus

echt. Een korte inleiding: wij waren de enige gasten in het hotel en dat bleef ook zo. Een van de drie mannen bleek de kok, en die bleef ons de hele week van ontbijt tot en met diner verzorgen. Dat was mooi: wij bepaalden dus het ritme en het tempo. En bovendien, geen pottenkijkers! We kregen wel een inkijkje in het programma van de week, maar erg veel wijzer werd

ik daar niet van. Dat was ook helemaal niet de bedoeling. Ik onthield de spelregels van de week (veel waren het er niet) en ik onthield dat het programma zich stapsgewijs via tal van werkvormen naar een 'le moment supreme' (schrijf je dat zo?) zou toe werken. En o ja, het strand was een kilometer verderop en daar zat je maar zo na een prettige wandeling of een kort fietstochtje. Het programma was intensief, maar er was tijd genoeg om - alleen of met een paar - de boel een beetje te laten bezinken. Beloofden ze.

Vandaag is het alweer vrijdag. Ik zit in de trein. Met de pont van 12.30 uur zijn we als groep van het eiland vertrokken. Ik denk daar nog eens over na. Als groep.... Ja, dat waren wij inderdaad wel. Maar geen moment zijn wij zo'n 'groep-groep' geworden. De onderlinge zorgvuldigheid was tijdens de trainingsmomenten erg groot. Uniek bijna. Zo ook de bereidwilligheid om elkaar verder te helpen in de vorm van feedback, suggesties of een bezinnende wandeling. En ook als er moest worden samengewerkt zaten we met ons allen in de goede modus. Het was duidelijk dat we allemaal zo'n beetje even slim waren. Echter, het was de hele week ook volstrekt duidelijk dat we niet aan teambuilding aan het doen waren. Ieder zat daar voor zichzelf, met zijn eigen doelen. We hadden een paar keer een samenwerkingsopdracht, maar de uitkomsten ervan hadden een volstrekt individuele betekenis. Die opdrachten waren sowieso boeiend, want er werd veel gewerkt met beelden, verhaal en technieken uit de toneelwereld. Ik ben nog steeds verbaasd over hoeveel daar uit te halen is! We leerden van elkaar, door te luisteren, te kijken en te praten. Ik weet nu wat mijn onderscheidende factor is. En mijn elevator pitch. Ik snap hoe ik situaties beter kan lezen door te kijken naar iemands houding. Ik heb meer inzicht gekregen in het fenomeen beïnvloeden en ben zelfs al begonnen met mij daarin te versterken. Niet door truukjes uit te halen, maar door bewuster vanuit wie ik ben na te denken over wat ik wil bereiken. Ik heb meer controle over mijn stem.

Ik snap waarom ik bepaalde keuzes in mijn leven heb gemaakt en ik kan ook verklaren hoe goed (of juist niet) die voor mij zijn geweest. En dat alles geeft mij het prettige gevoel te weten hoe ik vanaf hier verder kan, en waarom dat zo is. Verdraaid, ik geloof dat ik begrijp wat het betekent als je de regie in eigen hand hebt!

Kortom: ik heb gedaan wat nodig was om er voor mezelf een succes van te maken. Simpelweg door mij over te geven aan het programma, de dingen over mij heen te laten komen, actief te participeren en mijn momenten van bezinning te pakken. Alleen, samen met mijn coach voor deze week, of met een andere deelnemer. Natuurlijk sprak niet elk onderdeel mij evenveel aan, maar per saldo kan ik niet anders dan zeggen dat ik een fantastische leerweek heb gehad.

En nu? Nu zit ik met een tollend hoofd in de trein. Onder mijn arm een grote rol sheets van mijn eigen flipover. Vol met bevindingen van mij zelf en opmerkingen van de trainers en de andere deelnemers. Op een stuk papier het begin van een SMART- actieplan. Dat wil zeggen: ik heb volstrekt helder wat mijn hoofddoelstelling voor de komende periode in mijn arbeidzame leven is. Ik weet ook waarom dat zo is en hoe ik daar effectief en overtuigend over kan vertellen.

Bovendien heb ik tussen neus en lippen door geleerd hoe ik de realisatie van die doelstelling succesvol kan gaan aanvliegen. Grotendeels sta ik daar nu alleen voor. Weliswaar mag ik terugvallen op mijn coach en natuurlijk mag ik rekenen op het thuisfront en mijn werk, maar uiteindelijk sta ik er echt alleen voor. En dat is prima, want ik weet wie ik ben als terugvallen op mijn kennis en mijn ervaring niet genoeg meer is. En op grond daarvan durf ik na deze 'Rust, Ruimte, Richtingweek wezenlijke keuzes te maken!

Straks lekker slapen. Het is geen nacht laat geworden, alcohol is nauwelijks gevloeid en ook voor de rest zijn er geen woeste dingen gebeurd. Maar tsjonge, wat ben ik moe! En wat is het een prettig idee dat ik het hele weekend nog voor mij heb.